

יעקב שרת / איש מאדים

שנית, קטיושה לא תיפול!

"לא תיפול עוד קטיושה על קריית-שמונה", אמר סר הביטחון מנחם בגין, ונחלקו פרשנים במשמע הדברים. הפשטנים פירשו: פשוט כמשמעות: חסל סדר קטיושות בגליל העליון! המפולפלים הבינום קצת אחרת: לא תיפול עוד קטיושה, שכן אם תיפול, סר הביטחון יתן פקודה שכזאת, אשר ביצועה ימנע הפעלת משגרי-קטיושה אחת ולתמיד.

פירוש אחר לאותה הבטחת קצב בגינת אין ולא יוכל להיות לעומת זה, בשעה שדברים אלה נכתבים — למחרת ירי הקטיושות על נהריה, קריית-שמונה ועוד, שבא לאחרי ירי הקטיושות על קריית-שמונה בלבד (הירי אשר הקפיץ את הנשיא הגלילה — ואת יריבו העתידי דויד לוי לומר: "הנשיא אינו יודע מה הוא סח!"), ושבו על פני התפרסם ברבים, שבע שבמהלכו עולם ומלואו עלול להיות כמרקחה — ברור לפחות דבר אחד: בין הבל פיו של סר הביטחון (ושור המכשלה) מנחם בגין ובין המציאות המציאותית מבידל לפחות מרחק של טווח קטיושה. לא היה צורך להיות חכם מוחכם כדי לעשות לשחק את הבטחת "לא עוד" הנואלת של סר הביטחון מנחם בגין. אני הקטן, למשל, רציתי להשיג עטי למחרת השמעתה חסרת-האחריות ולפתוח רשימה במילים: "ומה אם כן תיפול קטיושה, מר בגין?" אם לא עשיתי זאת, וכמוני אולי עוד כמה בקרנים מושבעים, הרי זה אך ורק משום שבתגובה כזאת היה מוכרח להיות משהו סרטיעם — לא פחות מאשר באמירה-הבטחה שקדמה לה. דבר אחד הוא להתפלמס עם מנחם בגין ולהציגו (בלי הצלחה יתרה, כפי שראינו בבחירות) במערומיו הדמוגיים; דבר אחר — להתעלל בתושבי הגליל ממרחק בטוח למדי בצפון-תל-אביב, ולהבטיח להם כניבא-ועם מנות אש וגופרית.

אבל עכשיו, כשקמה ונהייתה, אין מנוס מחיטוט באיוולת הבגינות חרף היותו גם חיטוט בפצע.

מה פירוש "לא תיפול עוד קטיושה על קריית-שמונה" לפי המשמע הראשון, הפשטני? פירוש המילים הללו הוא שלא יהיו עוד טילי קטיושה בדרום לבנון, אשר יהיו נכונים לשיגר דרומה; כלומר שלא יהיו בלבנון מפעילי משגרי-קטיושה; כלומר שלא יהיו בדרום חברי אירגונים פלשתינאים הנלחמים בישראל בכל דרך אפשרית להם. פירוש זה מחייב את סר הביטחון הישראלי, ולא פחות ממנו גם את שור המכשלה, להבהיר — קודם כל לעצמו — אם לכל שורת ההיגיון הזאת יש או יכול להיות יסוד מציאותי. במילים אחרות, מי שאומר "לא תיפול עוד קטיושה על קריית-שמונה" חייב להשיב חיובית על שאלות כגון: האמנם אפשר לבקר כל טיל קטיושה וכל משגרי-קטיושה וכל מפעיל משגרי-קטיושה וכל חבר באירגון פלשתינאי אנטי-ישראלי לוחמי מדרום לבנון? ולא רק מדרום לבנון, שהרי הדעת נותנת — ופה אנו עוברים מתחום המשמע הראשון של "לא עוד קטיושה" אל תחום המשמע השני — כי אם תבעו כל קטיושה מתחת לכל עץ וענן בדרום הלבנון, יתחילו הפלשתינאים להפגיז את הגליל העליון (או את השטח שזה"ל יכבוש מצפון לרצועת מובלעת חדאד) מאיזור צפוני יותר, בכלי-יגשק ארוכי-טווח יותר.

אכן, אך תמול-שלושום הזהיר הרמטכ"ל רפאל איתן את עצמו ואת העולם, כי נשק המחבלים מיתחכם והולך, ואין שום סיבה להניח כי התיחכם לא יתבטא גם בכל הכרוך בהגדלת טווחים; ומה גם, שכידוע לא על תוצרת נשק עצמית בלבד יחיו המחבלים למיניהם. הם ניזונים ממקורות עתירי נשק, עקיפים בסוריה ישרים ברוסיה.

על רוסיה אולי עוד אגיד משהו להלן, ואם לא עכשיו בפעם אחרת, אך אפשר שראוי להטעים פה בהזדמנות הגיונית זו, כי לא אחת נוהגים ראשי-ביטחוננו ואמצעי-תקשורתנו להוסיף את התואר "סובייטי" או "רוסי" לנשק המופעל נגדנו או מאיים עלינו — בדרך-כלל, כנראה, מתוך הנחה שתואר זה, בהישמעו או בהיקראו על-ידי שוחרי הדמוקרטיה ברחבי-עולם, יתגבר שבעתים את סלידתם מברית-המועצות ויצדיק מראש כל פעולה ישראלית נגד מחזיקי הנשק הזה. הצרה היא שלא רק בני לכל אדם נבון, שאין שמץ קשר בין מקור הנשק ויצירת הפעולה, אלא גם שלא כל שוחרי הדמוקרטיה בעולם המערבי הם שוחרי מילחמה קרה או חמה נגד ברית-המועצות; לרובם, כמזדמה, נהיר שאי-אפשר להשמיד את ברית-המועצות בלא מחיר איום ונורא, ומכאן שצריך להגיע עימה לכלל הסכמים כלשהם, וכי, ומכאן שתיאור טנק או טיל או נשק אחר המאיים על ביטחון תושבי ישראל כ"רוסי" נופל על אוזניים ערלות, אם לא גרוע מזה. על זה יש להוסיף, כמובן, שמהעבר השני של הגיבעה ניתן להגדיר באותו הגיון חד-צדדי כל נשק כמעט המשמש את צה"ל כ"אמריקאי", וכבר הגיעה עת שתובן כלשהו הפשיכולוגיה של הצד שכנגד.

אבל נחזור לענייננו, והוא השאלה על איזה יסוד הבטיח סר-הביטחון את שהבטיח באומרו "לא תיפול עוד קטיושה על קריית-שמונה": על יסוד של טיפשות; והירות; חשנות; התעל-מות מן המציאות ובריאת מציאות שיקרית בהבל פה; אופוריה; תרופות; טירוף מערכת הדעת; הסתמכות על פתיחותם של אנשים המאמינים או רוצים להאמין לכל דבר מפי בגין-בגין; מידע חסוי שמספקים גורמי המודיעין למיניהם; הערכות מצב של המטכ"ל; פיתרון סופי עם הבעיה הפלשתינאית שחושג בחשאי; הסכסכ-ביניים שני סודי עם סוריה בעידוד הפלת מטוסים סוריים תוצרת רוסית; ברית-ידידות כמוסה שנכרתה אך זה עתה עם ברז'נייב ושות', שחילו ורעה אחוזם אחרי הכישלון הטקטי, האסטרטגי והפוליטי של התמרון הרוסי-סורי המשותף; מיסמך הבנה חדש שניידתנו ובעלת-בריתנו ארצות-הברית הרגנית? מבין כל התשובות האפשריות שהבאתי לעיל אני מעדיף

אחת שדווקא לא הבאתי: על יסוד אמונה במזל. מפני שהאמת האמיתית היא שעד כה פינק המזל מאוד-מאוד את העם היושב בצפון ציון, ובשל הסיבה הפשוטה שיש כל ההבדל שבעולם בין קטיושה מחטיאה וקטיושה קטלנית. אבל קטיושה היא קטיושה ומטוס הוא מטוס.

המטוס הישראלי לעולם לא מחטיא. הוא תמיד הורג. הפגז הישראלי לעולם משתק את מקורות הירי, ואילו הקטיושה מחטיאה ומחטיאה ומחטיאה מאת ואחת פעמים עד שהיא קוטלת. אם על עס-ישראל לשלם מס-דמים מסויים כמחיר בלתי-נמנע של קיומו הריבוני — יאמר זאת סר הביטחון (וראש המכשלה) והעם ינשך בשרו בשיניו וישלם את המס. אבל לא כך מדבר מנחם בגין. האיש הזה אינו מחפש דרכים לפיתרון מדיני של הבעיה הפלשתינית, של בעיית יחסינו עם סוריה ועם רוסיה-להיפך. האיש הזה מבטיח הבטחות אסטרור-לוגיות חסרות-ישר בהסתמכו על המזל, או מפעיל כוח-זרוע בהסתמכו על נצח ישראל לא ישקר, כלומר על ההנחה שאפשר לה/מימד את כל הכורים ואת כל הקטיושות ואת כל הפלשתינאים ואת כל הערבים ואת כל הרוסים.

אוי! אפשר, אבל לא בלי מחיר, כפי שאך זה נוכחנו בעליל. משלמי המחיר לא יבואו בטענות אל מנחם המבטיח בפה מלא אוויר אפס קטיושות. פיהם מלא עפר שאליו שבו. אבל מי שרגליו עומדות על האדמה הזאת, ואינו רוצה לחיות לנצח, לא על הבטחות-סרק ולא על מזל החטאות ולא על החרב לבדה כתורפת-פלא אחת ויחידה לכל חולי בינלאומי, ולא על פיתרונות צבאיים חדשים לבקרים, חייב להתאזר ולומר מול הקברים: תרוחמו, ביש-ימזל שכמותכם, לו נרוחם אנו, מוכי סנוורי הכוח והברירה מן המציאות, ויגאל אי-פעם מלהיות נוקמי דם, עובדי אש — ומזלות.

מספנות לנדאו

ועמורה

ועשיתי על מנהלי "מספנות ישראל" / אשר עשו נבלה בישראל (ליברטובסקי):

הוא לא שונה את שמו. הוא ישראל נשאר, וישראל עד תום, אפילו אם הוח — למרות הצלחתו — בגלל "פנקס אדום"... אבל המספנות, אשר חסמו השער למודנה, בצירוף — הן ששינו עכשיו את שמו ל"מספנות של סדום"!

אל הר העצמות

נח לו אותו איש חידות והוזה הזיות באדמת מחניים הגלילית, שם בארץ הרמונים וקטיושות, נח לו מיכאל הלפרין האגדי זה עשרות בשנים, וכבר דישן בעפר רמ"ח אבריו את עפר הארץ אשר אהב. אבל עכשיו יבואו יהודים רבים מכל עברי הארץ ויסירו את המצבה העתיקה המעיקה על יצר הכבוד שלהם ויחפרו את קברו ויעלו את שלדו, עצם לא תחשר, ויסועוהו בתופים ובמחולות הרחק מהגליל העליון ירושלמה, לקברו בכבוד מלכים ובתרועת חוצרות ובנאומו רוזנים ושועים. הגליל יעמד בזה.

אומרים, שבשעתו ציווה מיכאל הלפרין לקברו בירושלים, ובוודאי היו טעמיו ונימוקיו עימו. אבל הגורל גזר על מותו בגליל, שם לא הרחק מתלחי, בארץ גבורת קדומים וגבורת ימינו, עד האחרונים שבהם. שם הוא מת ושם נקבר, והארץ לא רעשה, והקבר לא התהפך, והרגבים לא מתקן פחות מרגבי כל מקום אחר בארץ הקודש, לרבות ירושלים.

אבל עכשיו יבואו ויעקרו את הקבר הזה מן הגליל, ויעשו חניגה גדולה בהר הרצל בירושלים, ואנשים ידברו על הכבוד הגדול שזכתה בו ירושלים בירת הנצח מכוח עצמותו של בן-אדם, עצמות יבשות, דוממות, שאין ביניהן ובין עצמות אחרות כמותן שום הבדל שבעולם, ועל החסד הגדול שעושה סוף-סוף מדינת ישראל עם מיכאל הלפרין ועם עצמה, בהשקעת כך וכך זוזים בהענקת כך וכך עצמות מהלך כך וכך פרסאות ממחניים הגלילית עד ירושלים הנצחית, ואיך כל זה ישנה את ההיסטוריה של העם היהודי, ואיך יתקן בכך עוול של עשרות בשנים אשר הדיר מנוחתם של המונים גדולים, אשר השתוקקו ממש לעלות על קברו של מיכאל הלפרין האגדי ולא יכלו, כי בגליל העליון הוא, בבית קברות שכוח-אדם, לא תואר ולא הדר לו, והנה עתה מה רב הכבוד ומה גדול ההדר, כי הקבר החדש ייבנה לתלפיות, ומצבה אדירה תוקם עליו על חשבון הגרעון הלאומי, ובנייה-מישפחה יהיו מאושרים באדם, כי רב הכבוד אשר הנחיל להם מיכאל הלפרין בעצמותו מן הכבוד אשר הנחיל להם בהווייתו ובמורשתו, כי המורשת היא רוח, רוח שאינה יודעת זמן ומקום, ומצבה מגולמת בעץ ובאבן, ואילו הירושה היא ירושה של חומר, ירושה של ממש — כך וכך עצמות, כך וכך אמות קרקע במקום טוב באמצע הר הרצל.

טרומפלדור, עשה טובה והישאר לך שם, בגליל, ארץ גיבורים הבורחים מן הכבוד, גיבורים שהכבוד רודף אחריהם על פני האדמה, גיבורים שאינם זקוקים לשטר-זיכרון לאומי בזכות פולחן עצמות ונדודי קברים.

הורסקוב

(המשך מעמוד 10)

מוצלת מאוד, שהביאה לו פיר-סום, פופולריות, כסף ואהדה של הציבור.

כעת נוצר מצב, שמביא אותו, למעשה, לתקופה שתיגרם לו לשינוי, גם בחייו וגם באישיותו. נראה ש"פליטת-הפה" המפורס-מת לא היתה מיקרית — זה היה שיא, שאחריו מתחילה תקופת סגירות. לפי המפה — היה חייב לקרות לו משהו שייגרם לו לשנות לחלוטין את דרך חייו. חרדות ופחדים, שהיו מוד-חקים עמוק ובלתי-יודעים כמ-עט, מתחילים להתגלות כעת, וזה ישפיע על המצב המנטלי והמחשבתי. יגדיל את הפעילות של המוח, ואז תיווצר הנטייה להביא שינויים. הוא ישאף ל"ציבות בסביבתו הקרובה, ולקש-אליו, ובעיקר אלה שנותנים לו הרגשה של חסות. הוא נכנס ל"תקופה של הרהורים, חשבונות-נפש ומחשבות עמוקות יותר.

מה שקרה עכשיו ישפיע גם על השנה הבאה וגם מאוחר יו-תר. ה"סיפור" אינו קצר והוא ינסה לשנות כיוון. למעשה, הוא גילה לפתע אספקט חדש בחייו, שמביא אותו למצב של התכנ-סות פנימה. אם עד עכשיו חי חופשי ונוח — כעת העולם נר-אה פיתאום יותר עמוק, והוא מתחיל להבין משמעויות של דברים.

כל זה ייגרם לו לחרדות לא מעטות. הוא יראה שקיים פחד אמיתי, עמוק ושורשי, והדבר עלול להגיע עד חרדות מפגיעה פיסית ומחשחת יופיו. כל זה ייגרם לו לשינויים גם בדרך חייו האישית, וגם יביא אותו להתרכז יותר בתחום יצירתי, שבו יהיה עליו להימצא יותר בחברת עצמו ובחברתם של אנ-שים שונים מאלה שעימם היה רגיל להתרועע. תהליך זה נראה ארוך ומומשך, גם אם נוצר רו-שם שאפשר לתקן ולשכוח את פליטת-הפה, עבורו היא היתה פליטת-פה שתשנה אותו ואת גורלו.

למתמצאים באסטרולוגיה נ"תן הסבר קצר: המיקרה שקרה לו נגרם, כנראה, משום שאורא-נוס בבית ה-10 במפת-הלידה נמצא באותה עת מול נפטון ב"קשת. אספקט כזה גורם על-פי רוב לאיבוד שליטה על מצבים. מרקורי, שהיה בניסגיה באותה תקופה, נמצא בתאומים בצמי-דות לאוראנוס, ומכיוון שהוא שליט המפה ושליט השמש — גרם לו לגלג בלשונו, מבלי ש-יוכל לשלוט במילים המתגלג-לות. ביום כזה היה עליו להי-שאר בבית ולא לדבר לפני קהל. כחוספת כדאי לשים-לב גם למאוס, שגם הוא היה בתאו-מים בצמידות לאוראנוס. כידוע, מאוס מגביר את האימפולסיב-יות, וגורם לאנשים להקדים די-בור למחשבה.

הכוכבים האישיים — גם ה"מקדמים וגם אלה שבמעבר נמ-צאים כולם בתחום של מאזנים-עקרב. חוץ מונוס, כולם פונים כלפי מטה, (מתחת לאופק). לפני כשנתיים השמש נמצאה ב"צמידות לופטר והביאה לו הצלחה גדולה. עכשיו הירח וה-שמש המקודמים בעקרב בבית השלישי, מראים על תקופה של מופגמות. המפה הולכת ונסגרת, סטורן במפת-הלידה יעשה אס-פקט מרובע לשמש המקודמת, דבר שמפנה כל פעולה כלפי מטה (מתחת לאופק העולה).

מתוך המעברים והקידומים יוצא, שחמישה כוכבים יימצאו במזל עקרב — ויתגלה לו עולם שונה. חיפוש אחר משהו יותר מיסטי ויותר עמוק. כשהירח ה"מקודם היה בבית השני, זה הביא לו פירסום וכסף, כעת כששבתאי ייכנס לשם, יהיו גם תהפוכות לכלולות.